

Arrest

nr. 317 293 van 26 november 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake:

1. **X**
2. **X**
3. **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Indiase nationaliteit te zijn, op 20 december 2023 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 november 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlagen 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 december 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 6 november 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, B.K., kwam samen met haar echtgenoot en twee minderjarige kinderen op 12 augustus 2021 aan in het Rijk.

1.2. Op 30 september 2021 werden verzoekster en haar minderjarige kinderen in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreek op 10 november 2021.

1.3. Verzoekster en haar kinderen dienden op 26 oktober 2021, in functie van S.S. – haar vader en de grootvader van haar kinderen –, die de Portugese nationaliteit heeft, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 25 april 2022, ten aanzien van verzoekster en van haar twee kinderen, drie beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie

maanden. Verzoekster stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemde-lingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Bij arrest nr. 278 757 van 17 oktober 2022 verwierp de Raad het voormelde beroep.

1.6. Verzoekster en haar kinderen dienden op 3 januari 2023, in functie van S.S., een tweede aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.7. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Hasselt nam ten aanzien van verzoekster op 9 mei 2023 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 10 mei 2023, ten aanzien van verzoeksters minderjarige kinderen, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.9. Op 1 juni 2023 dienden verzoekster en haar kinderen, in functie van S.S., een derde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 16 november 2023, ten aanzien van verzoekster en elk van haar twee kinderen, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden die werd genomen met betrekking tot de verblijfsaanvraag van verzoekster, die haar op 6 december 2023 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid [...] van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.06.2023 werd ingediend door:

*Naam: [K.]
Voorna(a)m(en): [B.]
Nationaliteit: India
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met haar vader van Portugese nationaliteit, de genaamde [S.S] [...], in toepassing van [van] artikel 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2° beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine én voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging.

Betrokkene diende reeds eerder een aanvraag gezinshereniging in op 26.10.2021. Zij ontving daarvoor een weigeringsbeslissing (bijlage 20) op 25.04.2022 waartegen betrokkene beroep aantekende. Dit beroep werd verworpen op 17.10.2022 (RvV, arrest 278 757).

Ter staving van het 'ten laste' zijn werden de volgende bewijzen voorgelegd bij onderhavige aanvraag:

- Arbeidsovereenkomst op naam van de referentiepersoon bij Sociale Werkplek De Springplank VZW (dd. 27.09.2022) met bijhorende loonfiches.*
- Attest OCMW van Hasselt dat de referentiepersoon geen leefloon ontvangt (dd. 14.07.2023) en ook van betrokkene zelf (dd. 17.07.2023).*
- Verklaring lidmaatschap Solidaris op naam van de referentiepersoon (dd. 25.04.2023) en op naam van betrokkene (dd. 15.05.2023).*
- Certificaat Strafrecht - Parket van de Republiek bij de rechtbank van Reggio Calabria alsook een bewijs van geen hangende zaken op naam van betrokkene (dd. 20.09.2021).*
- Storting via RIA van de referentiepersoon naar betrokkene of diens echtgenoot (dd. 13.12.2018 (250 EUR), 03.06.2021 (150 EUR)).*
- Arbeidscontract op naam van betrokkene zelf (dd. 22.03.2023) met bijhorende loonfiches.*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Ten eerste dient er opgemerkt te worden dat overeenkomstig het rijksregister blijkt dat betrokkene en haar gezin (2 minderjarige kinderen) niet samenwonen met de referentiepersoon. Zij wonen in [...] te Hasselt en de referent woont in [...] te Hasselt. Het is niet noodzakelijk om gezamenlijk gevestigd te zijn maar het is wel nodig dat er sprake is van een gezinscel. Ter staving hiervan werd echter niets voorgelegd, waardoor dit niet kan vastgesteld worden. Deze opmerking werd reeds gemaakt bij de vorige weigeringsbeslissing van 25.04.2023. Betrokkene was zich er dus van bewust dat zij verwacht werd bewijzen aan te leveren dat er sprake is van een gezinscel.

Ten tweede, uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene verblijfsgerechtigd is in Italië waar zij een verblijfsvergunning geniet als langdurige ingezetene waardoor zij toegang heeft tot de gehele arbeidsmarkt in Italië. Ook dit werd reeds aangekaart in de weigeringsbeslissing van 25.04.2023. Opnieuw werden geen stavingsdocumenten voorgelegd, noch met betrekking tot het inkomen, noch met betrekking tot het al dan niet hebben van een eigendom in het land van herkomst, Italië. Betrokkenes onvermogen is niet aangetoond.

Ten derde, wat de financiële afhankelijkheid van betrokkene betreft werden er twee geldverzendingen van RIA voorgelegd in de periode van 2018 naar de echtgenoot van betrokkene en in 2021 naar betrokkene van een totaal bedrag van 400 euro. Niets sluit uit dat het geld werd overgemaakt in een andere context en betrokkene en haar echtgenoot wel degelijk in hun levensonderhoud wisten te voorzien. Twee stortingen verspreid over een periode van drie jaar zouden bovendien allerminst een financiële afhankelijkheid ten opzichte van de referent kunnen aantonen. Het is onwaarschijnlijk dat betrokkene met deze stortingen kon voorzien in het levensonderhoud van haar echtgenoot, die eveneens toegang heeft tot de arbeidsmarkt in Italië, en hun twee kinderen.

Ten vierde, ook voorafgaand aan de onderhavige aanvraag gezinshereniging is betrokkene niet ten laste van de referentiepersoon. Betrokkene legt zelf haar arbeidscontract en loonfiches voor waaruit blijkt dat zij een economisch actieve vrouw is die klaarblijkelijk in staat is om zelfstandig in het levensonderhoud van haarzelf en haar kinderen te voorzien. Om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is.

Betrokkene voldoet niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te bekomen daar hij niet ten laste is van de referentiepersoon.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden Ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt evenwel ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen; betrokkene was niet ten laste in het land van herkomst/origine noch heden. Herhaalde aanvragen, louter met oog op het verkrijgen van een A.I., betreffen misbruik van procedure.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden die betrekking hebben op verzoeksters minderjarige kinderen A.K. en H.S. vormen de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van niet-ontvankelijkheid op.

Verweerders betoog luidt als volgt:

“Mevrouw [K.B.] stelt te handelen in eigen naam en als vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen.

Het staat niet ter betwisting dat de kinderen K.A. en S.H. minderjarig zijn en dat zij hun gebruikelijke verblijfplaats in België hadden op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen.

Artikel 35, § 1, tweede lid en § 2 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt:

“De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd”. § 2. Ingeval het in § 1 aangewezen recht niet de mogelijkheid biedt de bescherming te waarborgen die de persoon of diens goederen vereisen, wordt de bescherming beheerst door het recht van de Staat waarvan de persoon de nationaliteit heeft. Het Belgisch recht is van toepassing indien het materieel of juridisch onmogelijk blijkt om de maatregelen te nemen waarin het toepasselijk buitenlands recht voorziet.”

Overeenkomstig artikel 35 van het WIPR worden de regels inzake de uitoefening van het ouderlijk gezag derhalve beheerst door het Belgisch recht.

De uitoefening van het ouderlijk gezag is geregeld door de artikelen 371 e.v. van het (oud) Burgerlijk Wetboek. Uit de artikelen 373 en 374 van het Burgerlijk Wetboek blijkt dat de ouders gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen, ongeacht of ze samenleven of niet. Voor wat betreft de vertegenwoordiging van de minderjarige heeft de wetgever een weerlegbaar vermoeden ingesteld dat elke ouder geacht wordt te handelen met de andere ouder ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn. Dit vermoeden betreft in principe echter enkel handelingen over de persoon van het kind (artikel 373, tweede lid oud B.W.) en daden van beheer van de goederen van het kind (artikel 376, tweede lid van het oud B.W.) en betreft niet de mogelijkheid om het kind te vertegenwoordigen in het kader van een procedurele handeling (cf. RvS 18 september 2006, nr. 162.503; RvS 4 december 2006, nr. 165.512; RvS 9 maart 2009, nr. 191.171 en RvV AV 2 maart 2010, nr. 39 686).

Hieruit volgt dat in het kader van een beroep dat wordt ingesteld tegen een administratieve beslissing, de ouders gezamenlijk dienen op te treden in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun kind, tenzij de alleen handelende ouder aantoont dat hij of zij beschikt over het exclusieve ouderlijk gezag.

Er blijkt op geen enkele wijze dat eerste verzoekende partij het exclusieve ouderlijk gezag zou hebben over de minderjarige kinderen noch waarom de vader niet samen met de moeder de kinderen kan vertegenwoordigen in de huidige procedure. De vader van de minderjarige kinderen is gekend en blijkens de gegevens van het administratief dossier, verblijft de vader samen met de moeder en de 2 minderjarige kinderen te 3500 Hasselt [...].

Er kan dan ook worden aangenomen dat het ouderlijk gezag ten aanzien van de minderjarige kinderen gezamenlijk, door de moeder én door de vader, wordt uitgeoefend. De minderjarige kinderen moeten dan ook worden vertegenwoordigd door beide ouders samen.

Echter, in de huidige procedure zijn de minderjarige kinderen enkel vertegenwoordigd door de moeder zodat het beroep naar oordeel van verwerende partij onontvankelijk is voor zover het werd ingediend door eerste verzoekende partij in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen (RvS 29 juli 2013, nr. 224.407; RvS 21 december 2012, nr. 221.436; RvS 23 november 2011, nr. 217.016).”

2.2. De Raad merkt op dat in het neergelegde verzoekschrift niet uitdrukkelijk wordt gesteld dat verzoekster, B.K., optreedt als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen.

Voormelde exceptie is bijgevolg gebaseerd op een incorrecte lezing van het verzoekschrift.

De Raad kan, gelet op de bewoordingen van het verzoekschrift – waarin nergens wordt gesproken over enige wettelijke vertegenwoordiging –, slechts vaststellen dat A.K. en H.S. in eigen naam optreden.

Het staat verder niet ter discussie dat A.K. en H.S. minderjarig zijn.

De Raad dient te duiden dat een niet-ontvoogde minderjarige onbekwaam is om *in persona* een beroep tot nietigverklaring in te dienen: hij dient te worden vertegenwoordigd door hetzij beide ouders samen indien zij het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen (artikel 376, eerste lid van het Burgerlijk Wetboek (hierna: het BW), zie ook: RvS 29 maart 2010, nr. 202 434; RvS 23 december 2011, nr. 217.016), hetzij door de ouder die het gezag uitoefent indien de ouders dit niet gezamenlijk over de persoon van het kind uitoefenen (artikel 376, derde lid van het BW), hetzij door zijn voogd (artikelen 390 e.v. van het BW). Een verzoekschrift ingediend door een minderjarige of door een persoon die niet gerechtigd is de minderjarige te vertegenwoordigen, is niet ontvankelijk (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Afdeling Administratie, 2. Ontvankelijkheid*, in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nrs. 93-97).

In casu kan, gezien het voorgaande, slechts worden vastgesteld dat het beroep onontvankelijk is in de mate dat het werd ingediend door A.K. en H.S., in eigen naam en zonder hun beide wettelijke vertegenwoordigers.

3. Onderzoek van het beroep ingesteld door B.K.

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij licht het middel toe op volgende wijze:

“Er worden door verweerder enkel standaardformules gehanteerd, hetgeen een schending is van de motiveringsplicht. Men dient, bij het nemen van zulke beslissingen, ervoor te zorgen dat de betrokkene voldoende weet heeft van wat hem te wachten staat. Anders gezegd, dient de beslissing altijd afdoende gemotiveerd te zijn. Met het loutere gebruik van bepaalde nietszeggende standaardformules, voldoet verweerder hier niet aan.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Verwerende partij stelt ten onrechte dat er niet is bewezen dat de vader (dhr. [S.]) een gezinscel vormt met de dochter, mevr. [K.].

Eerst en vooral vereist de wet niet dat er een feitelijke samenwoning dient te zijn om een gezinscel te bewijzen, zoals in een legio aan arresten reeds werd aangetoond. Verzoekster wist inderdaad dat zij bewijzen diende te leveren, hetgeen zij ook gedaan heeft aan de hand van de verschillende stortingen die haar vader gedaan heeft naar haar rekening.

Apart stellen deze documenten geen voldoende bewijs van een gezinscel, doch wordt dit wel bewezen indien alle documenten samengelezen worden. Het is tevens ook aan verwerende partij om bijkomende vragen te stellen, indien zij meent dat er informatie mist. Dit is inherent gekoppeld aan het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook het onderzoeksbeginsel.

Tevens zijn de adressen van verzoekster en haar vader slechts op 5 minuten wandelafstand (400 meter). Het is evident dat in moeilijke tijden (en in minder moeilijke tijden), dhr. [S.] voor zijn dochter in de bres springt. Dit had ook onderzocht kunnen worden door verwerende partij. Een simpele opzoeking op Google en men had weet van de afstand tussen beide adressen.

Wat betreft de mogelijkheid tot arbeidsmarkt in Italië: het louter ‘mogen werken’ in Italië impliceert geenszins dat zij ook werkelijk een job heeft. Men kan uiteraard (bijvoorbeeld) geen loonstrookjes voorleggen indien zij niet werkt... Het spreekt voor zich dat negatief bewijs niet kan worden geleverd.

Betreffende de financiële afhankelijkheid heeft verzoekster al meermaals stortingen voorgelegd. In de bestreden beslissing[...] wordt er gesteld dat “niets sluit uit dat het geld werd overgemaakt in een andere context”. Dit zijn louter speculaties. Deze gelden maken weldegelijk deel uit van verzoekster vader in het kader van de financiële afhankelijkheid. Verzoeker vraagt zich dan af wat deze “andere contexten” zouden zijn. Het wordt niet overgemaakt tijdens de verjaardagen, feestdagen... Het kan niets anders zijn dan louter de financiële afhankelijkheid van haar vader

Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.”

3.1.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde

motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze is genomen. In deze beslissing wordt immers vastgesteld dat verzoekster ouder is dan eenentwintig jaar en dat zij niet afdoende aantoonde dat zij voldoet aan de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) gestelde vereisten om een recht op verblijf te kunnen laten gelden. Verweerder heeft hierbij uiteengezet dat niet blijkt dat verzoekster een gezinscel vormt met de persoon die zij stelt te willen vervoegen en dat ook niet kan worden vastgesteld dat zij ten laste is van deze persoon. Hij heeft hierbij duidelijk toegelicht waarom hij oordeelde dat de door verzoekster aangebrachte documenten niet toelaten te concluderen dat zij reeds van in het land van herkomst ten laste was van haar, in België verblijvende, Portugese vader. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Aangezien verweerder specifiek heeft gemotiveerd aangaande elementen die verzoeksters situatie kenmerken, kan zij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat verweerder louter “standaardformules” hanteerde. Ten overvloede wijst de Raad erop dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.1.2.2. De door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden onderzocht in het raam van de bepalingen van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling voorziet dat een bloedverwant in neergaande lijn van een Unieburger ook indien hij ouder is dan eenentwintig jaar een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden indien hij ten laste is van de Unieburger die hij begeleidt of vervoegt.

In eerste instantie betoogt verzoekster dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat niet is bewezen dat zij samen met haar vader een gezinscel vormt. De Raad merkt op dat, zoals verzoekster correct aangeeft, de samenwoning geen strikte vereiste is om te kunnen besluiten tot het bestaan van een gezinscel. Verweerder heeft evenwel nergens gesteld dat er een feitelijke samenwoning dient te zijn om te kunnen besluiten tot het bestaan van een gezinscel. Hij heeft gemotiveerd dat verzoekster en de persoon die zij stelt te willen vervoegen niet op hetzelfde adres verblijven, zodat niet zonder meer blijkt dat zij met deze persoon een gezin vormt – hetgeen de doelstelling is van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet – en dat verzoekster, hoewel zij erop werd gewezen dat hieromtrent bewijsstukken werden verwacht, in gebreke bleef om het bewijs van het bestaan van een gezinscel met haar vader te leveren. Zij kan niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat de door haar aangebrachte documenten waaruit blijkt dat haar vader haar geld overmaakte tijdens haar verblijf in Italië kunnen worden beschouwd als bewijzen inzake het bestaan van een gezinscel.

In zoverre verzoekster betoogt dat verweerder, indien hij dit vereist achtte, bijkomende inlichtingen had kunnen vragen, kan het volstaan te benadrukken dat verweerder er in een voorgaande beslissing, aangaande een eerdere aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, reeds op wees dat zij het bestaan van een gezinscel diende aan te tonen. Verzoekster kan dus niet voorhouden dat zij niet wist dat bewijsstukken in dit verband werden verwacht. Het feit dat zij deze stukken desondanks niet aanbracht laat slechts toe te besluiten dat zij haar herhaalde aanvraag niet deugdelijk onderbouwde en niet dat verweerder onzorgvuldig zou hebben opgetreden. Haar betoog dat verweerder had kunnen vaststellen dat zij niet ver van haar vader woont laat hier niet anders over denken.

Verzoekster stelt daarnaast dat zij reeds verscheidene malen stukken heeft neergelegd om aan te tonen dat zij ten laste is van haar vader. Zij toont hiermee echter niet aan dat verweerder enig nuttig stuk over het hoofd zag of dat hij op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat twee bewijzen inzake geldverzendingen voor een totaal bedrag van 400 euro en dit over een periode van drie jaar niet toelaten te oordelen dat zij, in haar land van herkomst, ten laste was van haar vader. Het gegeven dat verweerder, in een overtollige overweging, nog heeft gesteld dat deze geldsommen om een andere reden dan financiële steunverlening kunnen zijn overgemaakt wijzigt niets aan het voorgaande.

Verzoekster kan ook niet worden gevolgd in haar standpunt dat verweerders overweging dat zij naliel aan te tonen dat zij geen inkomen verwierf of eigendommen heeft zou impliceren dat zij een “negatief bewijs” dient te leveren. Het ontbreken van inkomsten of eigendommen kan immers aan de hand van tal van documenten, zoals stukken uitgaande van de belastingdiensten, worden geleverd.

Gelet op de gegevens van het dossier en gezien voorgaande vaststellingen blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding en na een deugdelijk onderzoek van de aangebrachte overtuigingsstukken tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheids-beginsel kan worden vastgesteld.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.1.2.3. Verzoekster toont met haar uiteenzetting ook geen schending aan van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Haar betoog luidt als volgt:

“Art. 8.

*1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Art. 8 EVRM poneert zeer duidelijk dat er geen inmenging mag zijn in het privéleven van verzoeker.

Bovendien wenst de verzoeker aan te halen dat artikel 8 EVRM het begrip familieleven noch het begrip privéleven definieert.

Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd.

Het EHRM benadrukt zelfs dat het begrip privéleven een brede term is en dat het niet mogelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven. Het Hof laat voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven.

Dat het privéleven en het familieleven aldus niet worden beschreven en het aldus een feitenkwestie betreft. Er dient vervolgens gekeken te worden naar het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden, hetgeen breder dient te worden uitgelegd dan de verouderde opvatting als ‘vader - moeder - kinderen’.

De referentiepersoon (vader) stortte meermaals geld over aan verzoekster, zodat het ook aangetoond is dat zij afhankelijk is van haar vader. Een familie kan en moet tevens breder worden uitgelegd dan enkel de persoonlijke banden, zoals hierboven reeds aangehaald. Ook de financiële afhankelijkheid maakt deel uit van het privé- en gezinsleven.

Het feit dat verzoekster reeds lange tijd in België verblijft, is des te meer een reden om haar het verblijfsrecht te laten worden. Zij heeft in de voorbije jaren een omgeving opgebouwd van vrienden en familie. Heel het centrum van haar belangen ligt in België. Indien zij terug zou moeten keren naar India of Italië, wordt er afbreuk gedaan aan het artikel 8 EVRM, aangezien zij in India, noch in Italië niet veel/niets meer heeft, terwijl haar gehele omgeving hier in België woont. Ook voor de kinderen wordt een nieuwe verhuis zeer extreem, aangezien al hun ‘vriendjes en vriendinnetjes’ hier in België wonen. Ook deze vriendschappen vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM.”

3.2.2. Allereerst dient te worden opgemerkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij enig gezinsleven in België heeft dat door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht. Zoals bij de bespreking van het eerste middel al is gebleken toont zij niet aan dat zij een gezin vormt met haar Portugese vader in België. Verder moet worden gesteld dat de bestreden beslissing verzoekster niet verhindert om haar banden met familieleden en vrienden in het Rijk te onderhouden. Opdat een vreemdeling familierelaties of vriendschapsbanden zou kunnen onderhouden met personen in België dient hij niet tot een verblijf van lange duur in het Rijk te worden toegelaten. Verzoekster kan deze relaties perfect verderzetten door korte wederzijdse bezoeken of door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen. Zij gaat met er haar bewering dat zij ondertussen het centrum van haar belangen in België heeft gevestigd en dat een nieuwe verhuis voor haar kinderen gevolgen zal hebben ook aan voorbij dat de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat een einde wordt gesteld aan enig bestaand recht op verblijf van meer dan drie maanden in

het Rijk en er dus niet kan worden geconcludeerd dat er sprake is van een echte inmenging in haar privé- of gezinsleven die enkel mogelijk zou zijn in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalde gevallen en na een belangenafweging. De Raad benadrukt bovendien dat in het geval een vreemdeling zich bewust was of zich bewust diende te zijn van het feit dat hij illegaal in het Rijk verbleef of dat zijn verblijfsstatus precair was er slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer deze vreemdeling geen verblijfstitel wordt toegestaan of indien hij wordt verplicht het land te verlaten en dat in voorliggende zaak niet kan worden geconcludeerd dat dergelijke buitengewone omstandigheden bestaan (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/België; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland). Er kan dan ook niet worden besloten dat er enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder rustte die zou verhinderen dat hij de eerste bestreden beslissing nam.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat zou kunnen leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede en de derde bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 558 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een derde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK